

Tvis Fodbold

(1. del, omhandlende 1932 – ca. 1970)
(Af Jens Carlsen og Søren Henriksen)

Sådan har vi gjort	2
Fodboldens opståen	3
Dansk Boldspil Union (DBU)	4
Jysk Boldspil Union (JBU)	4
Starten i Tvis	6
Spillerne	8
Trænere, træningsmetoder og holdudtagelse	14
Modstanderne	17
Spillepladserne	19
Kørsel til udekampene	21
Det sociale liv	22
”Superholdet” i 1954 og oprykningen i 1961	24
Økonomi	26
Det ”nye” anlæg ved skolen	29
Øvrige ”begivenheder”	35

Sådan har vi gjort

Det kunne have været meget formålstjenligt, hvis denne historie var blevet påbegyndt for 30 – 40 år siden, idet der dengang ville have været en masse Tvis-boere, der havde været i stand til at huske, hvordan det hele startede. Det er der desværre ikke længere, så vi har været nødsaget til at benytte os af protokoller og gamle avisclip. Avisklippene er der desværre ikke bevaret ret mange af, og det skriftlige materiale i protokollerne kan vist godt betegnes som noget mangelfuldt, i hvert fald når det gælder fodbolden. Derimod ville det have været muligt at udfærdige en fuldstændig fortegnelse over, hvornår der har været afholdt baller, og hvem der spillede til disse baller. Dog på nær årgangene 1960 – 1963, hvor protokollerne helt mangler.

Men med god hjælp fra adskillige af de involverede fra 1940'erne og 50'erne mener vi dog, at det er lykkedes os at skabe en fortælling og et billede af, hvilke forhold fodbolden levede under og med i de første ca. 40 år, som denne første del af fortællingen dækker. Del 2 dækker så årene fra 1970 og frem til og med 2013.

I den forbindelse skal der lyde en stor tak til:

Aksel Damgaard, Jacob Halgaard, Helge Jensen, Gunnar Eriksen, Knud Laustsen, Peter Thomsen, Jens Majgaard og Henry Lundager Pedersen samt adskillige andre, som er kommet med gode input til historien. Desuden en tak til Lokalhistorisk Museum i Holstebro for velvillig udlån af protokoller og til folkene bag Vejle Boldklubs Museum, hvorfra en del af billederne af de gamle rekvisitter stammer.

Ikke mindst skal der lyde en tak for mange gode kopper kaffe og megen god snak.

Men nu til det, som det i grunden drejer sig om.

Fodboldens opståen

Det er svært at sige præcist, hvornår og hvor fodboldspillet blev opfundet. England nævnes ofte som fodboldspillets vugge, og det er også muligt, at dette er korrekt f.s.a. den moderne form for fodbold, som vi kender den i dag, og som opstod i sidste halvdel af 1800-tallet.

Der er dog beviser for, at der blev spillet fodbold i Kina 300 år før vor tidsregning. Grækerne og Romerne spillede også fodbold. Grækerne i en forfinet form, som skulle behage guderne. Romerne i en mere voldelig udgave som et led i træning af deres soldater. Der findes endda

historier om, at man spillede fodbold med afhuggede menneskehoveder.

Som et kuriosum kan det også nævnes, at der i Italien i 16-1700-tallet spillede en form for fodbold med 27 spillere på hvert hold. Først i 1800-tallet blev fodboldspillet bare en smule almindeligt i England, først og fremmest på kostskoler og universiteter. Spillet mindede dog nok mere om rugby end om den form for fodbold, vi kender i dag.

Først i 1855 blev Verdens første (officielle) fodboldklub oprettet, Sheffield Club.

I 1863 blev det engelske fodboldforbund FA (The Football Association) oprettet, og det var først derefter, at reglerne kom til at ligne dem, vi kender i dag, ligesom spillerantallet blev fastsat til 11, og at kun én af disse, målmanden, måtte tage med hænder. Det varede dog en del år, inden man fik etableret en turneringsform, som vi kender i dag med udekampe og hjemmekampe. Først i september 1888 oprettedes en landsdækkende (England) turnering, men i første omgang havde man ikke lige tænkt over, hvordan man skulle få kåret en vinder. I november samme år var der så en, der fik den geniale ide, at vinderen af en kamp skulle have 2 points, ved uafgjort skulle der gives 1 point og 0 point for tabt kamp, og det hold, der havde flest points, når alle havde mødt hinanden 2 gange (en hjemme- og en udekamp), var vinder af årets turnering. Stort set svarer det jo til nutidens regler bortset fra, at der nu gives 3 points for vunden kamp. Preston North End blev vinder af denne første officielle landsdækkende fodboldturnering. I Danmark (muligvis også i andre lande) har man så for nogle år siden indført dette mærkelige misfoster (skribentens helt egen subjektive mening) i Superligaen med 3 indbyrdes kampe, hvilket giver 2 hjemmekampe og 1 udekamp mod nogle hold og det modsatte mod andre. I andre lande har man indført slutspil, hvor de bedst placerede mødes i en form for ny turnering.

I 1876 blev Danmarks første fodboldklub, KB, stiftet. I dag er den f.s.a. eliten en del af FCK København.

Den 7. september 1879 spillede den første "rigtige" fodboldkamp i Danmark på Erimitagesletten i Klampenborg. Det var mellem Birkerød Kostskole og KB's juniorer, og den endte 3 – 0 til Birkerød.

Dansk Boldspil Union (DBU)

Dansk Boldspil Union blev stiftet i 1889, og det første landshold blev samlet i 1897, hvor man spillede en kamp mod Altona i Hamburg, og Danmark vandt 5 – 0. Landshold og landshold er måske så meget sagt, idet der kun deltog københavnske spillere, men som det vil kunne ses nedenfor, havde Jylland heller ikke meget at bidrage med.

I 1904 var DBU med til at stifte det internationale fodboldforbund FIFA, men først i 1908 spilledes den første officielle landskamp med dansk deltagelse. Det var ved OL i London, hvor en vis Sofus ”Krølben” Nielsen scorede sine berømte 10 mål i en landskamp.

Billede af Sofus Krølben fra 1912 sammen med sin forlovede og senere hustru Lydia.

Lydia kom til Tvis som feriebarndom i 1890'erne og blev senere veninde med Karen Grønbæk. Efter giftermålet med Sofus vedblev de med at besøge Grønbæk og Tvis så ofte, det var muligt.

Begge ligger begravet på Tvis Kirkegård.

Jysk Boldspil Union (JBU)

Jysk Boldspil Union blev stiftet den 1.12.1895 af følgende klubber:

Fredericia, Vejle, Kolding, Ålborg, Århus, Hjørring, Horsens, Odder og Skanderborg.

Det pudsige er imidlertid, at det i grunden intet havde med fodbold at gøre. Unionen var i første omgang en sammenslutning af cricketklubber. I 1899 foreslår nogle af medlemsklubberne, at der også skal indføres en fodboldturnering, men det er der ikke flertal for, og det er først i 1902, at det bliver en realitet med en turnering. 4 hold deltog, og det hele gennemførtes på én dag. De 4 hold var:

Cimbria fra Ålborg, Håndværkernes IF fra Ålborg, Esbjerg og Horsens.

Cimbria vandt finalen med 17 – 0 over Horsens.

Derefter begyndte klubberne at skyde op, men i starten kan man vel næppe betegne det som nogen eksplosiv vækst. I 1906 er der 22 klubber, og der oprettedes en 2. holdsrække. I 1924 er der 108 klubber, og det kniber med at skaffe dommere. Har man ikke ligesom hørt dette senere?

I 1914 oprettes en juniorturnering.

I 1927 oprettes en ynglingeturnering.

I 1928 begynder turneringsstrukturen så at tage en form, som vi kender i dag med:

Mesterrække, 2 puljer
 Mellemrække, 5 puljer
 A-række, 8 puljer
 B-række, resten

Hvordan man klarede op- og nedrykning med det skæve antal puljer, melder historien intet om.

I 1948 er der imidlertid sket en rivende udvikling. Der er 687 medlemsklubber med 163.000 medlemmer.

I 1951 begynder turneringsstrukturen for alvor at ligne den nuværende med Jyllandsserie, serie 1, serie 2, serie 3 og serie 4. I folkemunde, dog måske mest blandt den lidt ældre generation holdt man dog endnu nogle år fast i betegnelserne: Mesterrække, Lille Mesterrække, Mellemrække, A-Række og B-Række.

I 1953 beslutter cricketfolkene sig for at danne deres egen organisation.

I 1954 erkender man, at holdenes styrke i ynglingerækkerne er for forskellige, hvorfor man beslutter sig for at dele den op i en A- og en B-række.

I 1958 er der efterhånden tilmeldt så mange seniorhold, at man beslutter sig for at indføre serie 5, og det var først ved den lejlighed, man endeligt fik gjort op med de gamle benævnelser. Der er tilmeldt i alt 2097 hold til JBU's turneringer.

I 1964/65 sker der en yderligere opsplitning i ungdomsrækkerne, idet der indføres mesterrækker for både ynglinge, juniorer og drenge.

I 1966 kommer så serie 6 til, og man er nået op på i alt 850 klubber, der skal spille ca. 33.000 kampe på en sæson.

I 1969 forsøger nogle fremsynede folk på JBU's delegeretmøde at få indført en form for professionalisme, idet det skulle lovliggøres at yde spillerne betaling op til et beskedent beløb. Forslaget blev dog nedstemt. Om det ved en evt. vedtagelse alligevel var blevet til noget må stå hen i det uvisse, da forslaget skulle endeligt vedtages på DBU's delegeretmøde.

I 1972 indføres damefodbold.

I 1976 opsplittes JBU i 4 regioner.

I 1982 oprettes C-rækker i ungdomsfodbold samt minifodbold.

I 1985/86 indføres fri udskiftning i ungdomsrækkerne samt serie 5 og 6.

I 1987 indføres indefodbold og i 1988 tidsbegrænset udvisning i alle JBU's rækker.

I 1991 indføres der 7-mands fodbold i miniputrækkerne.

2002 - Pga. et faldende antal serie 6 hold må man omstrukturere de laveste seniorrækker.

I 2003 er der tilmeldt 170.000 aktive fodboldspillere til JBU's turneringer og i 2012 i alt ca. 188.000, så der forgår stadig en udvikling. (Kilde: JBU's historie)

I Tvis har fodboldspillere gennem en lang årrække været en del af denne skare, og det er det, denne historie først og fremmest vil beskæftige sig med.

Starten i Tvis

Men hvordan startede det hele?

Tvis Idrætsforening, hvorunder fodbolden hørte, blev stiftet den 20. april 1932, men før den tid havde der også været spillet fodbold i Tvis, men hvor længe før står hen i det uvisse. I 1909 var der blevet oprettet en gymnastikforening, og formodentligt var der her tale om en "ren" gymnastikforening. Måske har denne forening på et senere tidspunkt optaget fodbold på programmet, da den ene af denne histories forfattere har hørt for længst afdøde Tvis-boere snakke om, at de før 1920 som drenge og unge spillede fodbold på en lidt mere organiseret måde end blot tilfældig leg.

Sikkert er det dog, at i 1923 oprettedes Tvis Boldklub med fodbold på programmet. Desværre findes der intet skriftligt materiale fra denne Boldklub ud over en festsang fra den 28.10.1923.

Melodi: Ved Bov der slog en kugle

I aften vi os sammen more skal med humør
 Foruden sprut med fut med sang og knald med humør.
 Vor boldklub nu sin første fest skal ha' med humør,
 og den jo nødig skal gå stille a' uden humør.

Vor formand han er somme tider vred med humør.
 I møde skal til kamp, at I det ved med humør.
 Men Kristian selv han ta'r den lidt med ro og humør.
 Han vil vist hellere til Holstebro med humør.

Lars Kammergård er vores' es kasser med humør,
 og penge sig meget godt former med humør,
 men Fritjof Ager si'r vi kassen flå med humør,
 og Søren ham vist gerne følge slår med humør.

Og Laurids Jensen her vi sige tak med humør.
 Fordi så tit til kampen han os trak med humør,
 og derfor han i aften da skal ha' med humør
 et langt hurra fordi han er så bra' med humør.

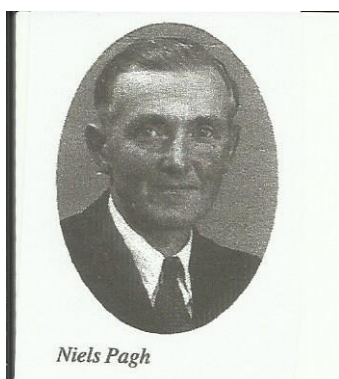
Men nu jeg slutte vil min lille sang, Hurra! Hurra!
 Med tak til hver især for denne gang, Hurra! Hurra!
 Og for at have godt humør vi tit kan få, Hurra! Hurra!
 Gid vor forening længe må bestå, Hurra! Hurra!

Mp.

Ud over disse 2 foreninger fandtes også en Ungdomsforening, som ud fra protokollerne at dømme, har været ret så aktiv især på foredrags- og amatørteaterfronten, som i øvrigt dengang blev kaldt fælleslæsning eller dilettant.

På et tidspunkt må der så være opstået et ønske om at sammenlægge de 2 ”idrætsforeninger”, idet der den 20. april 1932 afholdes stiftende generalforsamling i Tvis Idrætsforening. At denne forening er ment som et samlende organ for idrætsaktiviteterne i Tvis, kan man læse ud af formålsparagraffen, som lyder:

- 1) Foreningens formål er at virke til fremme af ungdommens interesse for forskellige grene inden for idræt.**

Bag initiativet til dannelsen af idrætsforeningen stod Niels Pagh, Kirstine Jensen, Harry Thomsen, Nicolai Nielsen, Marie Svendsen, Erik Thomsen og Ejner Thomsen.

Den første bestyrelse konstituerede sig således:

Formand: Carlo Graversen, Kasserer: Aksel Nielsen, øvrige bestyrelsesmedlemmer: Niels Pagh, Harry Thomsen og Kjeld Svendsen. Suppleanter blev: Magnus Nielsen og Niels Chr. Dyrmosé.

Ældre Tvis-boere vil nikke genkendende til nogle af disse navne.

Mindre end en måned efter, den 13.5.1932, måtte der indkaldes til ekstraordinær generalforsamling idet formanden Carlo Graversen fraflyttede sognet, hvorfor der måtte vælges en ny, og den nye formand blev Niels Pagh, som sad på denne post i mere end 11 år, men dermed var hans arbejdsindsats for især fodbolden ikke forbi, idet han vedblev med at være et aktiv der, og så sent som i 1966 nævnes som formand for Fodboldafdelingens Boldudvalg (mere om dette udvalg senere).

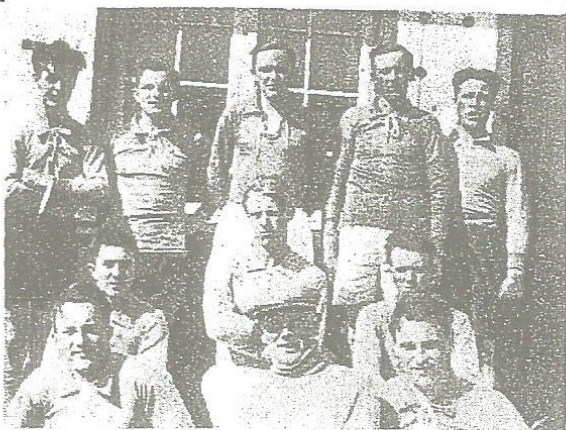
Spillerne

Hvem er det så, der har spillet fodbold i Tvis?

I protokollerne nævnes der faktisk ikke rigtigt noget om det, men man tager næppe meget fejl, hvis man antager, at det fra starten i høj grad har været karle fra sognets gårde, men der er heller ingen tvivl om, at der var relativt mange unge mennesker i byen. Tænk blot på, at det ikke var unormalt, at købmanden og Brugsforeningen hver især havde et par kommisser og en lærling. Smedene havde også både svende og lærlinge. Ligeledes havde Mejeriet, Foderstof- og Gødningsforeningen ansatte, og det samme havde bager, tømrer og senere elektriker. Sådan taget lidt på slump, kan det vel tænkes, at der i Tvis, igennem en del år har været 10 – 12 virksomheder, som har kunnet ”levere” unge mennesker til sporten, i større eller mindre antal selvfølgelig, og dertil kom så gårdene.

Nedenfor ses billede af et hold fra 1934, hvorpå en af initiativtagerne til Foreningen, Ejner Thomsen, optræder. Det formodes, at en anden af initiativtagerne, Marie Svendsen, er identisk med Ejner Thomsens hustru ”Mitte”, som i øvrigt er søster til Kjeld Svendsen, bestyrelsesmedlem i den første bestyrelse. Mitte og Ejner får senere børnene Johannes, Peter og Svend, som alle i 50’erne og 60’erne også mere eller mindre var involveret i foreningsarbejdet. Dette blot nævnt som et eksempel på, at man også i denne her forbindelse næsten kan tale om en form for social arv, som der kan findes mange eksempler på i foreningens historie, hvor nærmest hele familier gennem i hvert fald et par generationer har været meget aktive og ydet et stort bidrag til, at foreningen har overlevet.

Det andet billede er, som skrevet står, juniorholdet fra 1937. Desværre er der ingen navne, men skulle der være nogle, som ved læsningen af denne historie, ville være i stand til at sætte navne på, må de meget gerne henvende sig til ”den lokalhistoriske komite.”

Pokalvinderholdet 1934. Stående fra venstre: Holger Mikkelsen, K. Christensen, Viggo Pagh, Niels Pagh og Thomas Pøhl. Derefter: Nic. Nielsen, Ole Christensen, Ejnar Svendsen, Ejnar Thomsen, Otto Fogh og Alfred Jensen.

Juniorholdet 1937.

Da der den 1. november hvert år traditionelt var en stor udskiftning af medhjælpere på gårdene, var det nok altid spændende at se, hvor mange fodboldspillere, der var rejst, og hvor mange, der var blev fæstet, som det hed.

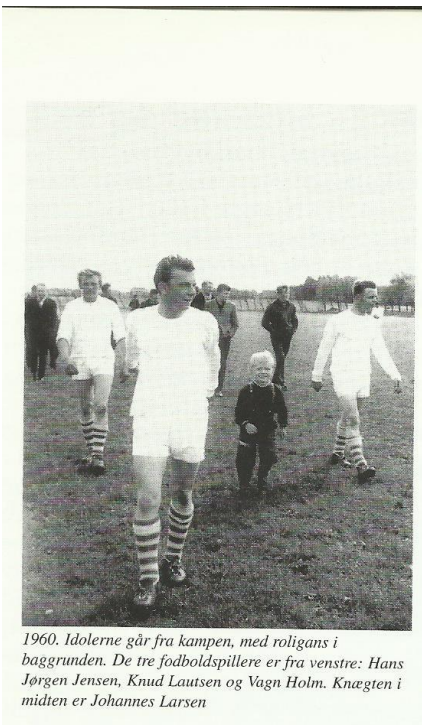
På den tid var det nok ikke det mest praktiske at være ansat i landbruget og samtidig være fodboldspiller, da arbejdstiden dels var lang, og dels havde man højst fri hver anden søndag. Man kan andet steds læse, at kampe og træning helst ikke skulle foregå i kirketiden, søndag kl. 10,00. Dette var nu nok også godt for en del af karlene, da de næppe kunne nå morgenrøgtningen og malkningen. Man har også hørt beretninger om landmænd, der ligefrem holdt på karlene, så de helt sikkert ikke kunne nå det. Det skal så også siges, at der var andre, der i f.m. stillingsannoncerne, som der var masser af i aviserne, specielt i oktober måned, ligefrem skrev: "Fodboldspiller foretrækkes." For fuldstændighedens skyld skal dog nævnes, at man oftere så annoncer med følgende ordlyd: "KFUM'er søges."

I dag betyder det nok ikke så meget, hvor man spiller fodbold, om man er bosiddende i Tvis, Mejrup, Nr. Felding eller Sørvad. Der er trods alt en relativ kort afstand, og med nutidens transportmidler betyder afstanden ikke ret meget. Sådan var det ikke i fodboldens barndom i Tvis. Da var cyklen det eneste transportmiddel, og vejene var ikke asfalterede, og så var man også, for det meste, meget loyale over det sted, man boede.

*Fra en kamp mod Holstebros B-hold 1951.
Man genkender Ernst Svendsen, Ch. og J. Kjær.*

Billedet til venstre viser 1. karleholdet fra først i 50'erne. Det kniber med at identifikation, men nr. 2 fra venstre i øverste række menes at være Tage Mikkelsen, nr. 3 i samme række er Thorkild Carlsen og nr. 3 fra venstre i midterste række menes at være Chr. Winther.

1960. Idolerne går fra kampen, med roligans i baggrunden. De tre fodboldspillere er fra venstre: Hans Jørgen Jensen, Knud Laustsen og Vagn Holm. Knægten i midten er Johannes Larsen

Af andre genkendelige på billedet til venstre kan nævnes:

Oven over Knud Laustsens skulder, Benny Dyrmosen og ved siden af ham, formentligt Svend Thomsen, bror til Peter og Johannes Thomsen.

Det er faktisk først i begyndelsen af 60'erne, at denne praksis med at spille der, hvor man bor, ændrer sig. Fraflyttede Tvis-drenge vedbliver med at spille fodbold i Tvis, hvis de da ikke er flyttet alt for langt væk. Der begynder også at komme unge mennesker herud fra Holstebro. Ikke for at fremhæve én frem for andre, men vi synes dog, at det er værd at nævne én, som også er nævnt under afsnittet om trænere, nemlig Svend Erik Melvej. Han var nemlig en af, ja man kan vel nærmest kalde det for det kuld, der kom i 1962/63 i f.m. Bernhard Bertelsens ansættelse som træner.

Seniorholdet 1965.

Bagest fra venstre: Jørgen Holm, Benny Dyrmosen, 'Tyghe', Jens Majgård og 'Jønne'
I midten fra venstre: Knud Lautsen, Ove Dyrmosen og Egon Hedegaard. Siddende fra venstre: Egon ?, Søren Henriksen og Kristian Steffensen

Bagerst fra venstre: Harry Nissen, Jørgen Holm, ukendt, Benny Dyrmosen, 'Jønne', Holdleder Niels Pagh, Fodboldsudvalgsformand Børge Dyrmosen, Forrest fra venster: Kristian Steffensen, 'Tyge', Ole Sørensen, Jørgen Østergaard, Jens Majgaard. Siddende forrest: Søren Henriksen

Den på billederne nævnte "Tyghe eller Tyge" er identisk med Svend Erik Melvej og blev kaldt "Tykke" og ikke de 2 andre benævnelser. Hvorfor han blev kaldt sådan vides ikke, for var der noget, han ikke var, så var det tyk. Den ukendte på det andet billede hed Ole Madsen. Efter ham er det Svend?

På et tidspunkt først i 60'erne havde man i Boligkomplekset Skovgården oprettet en slags uofficiel fodboldklub, som havde et drenge/juniorhold. Dem blev der arrangeret nogle privatkampe mod, og om det var på grund af dette vides ikke, men i hvert fald begyndte nogle af disse at spille fodbold i Tvis.

Efterhånden, som Mejdal udviklede sig, begyndte der også at komme fodboldspillere derfra. Op gennem 60'erne kom flere og flere til at gå i skole i Holstebro, Realskole eller Gymnasium. Det gav naturligt nok nye kammerater og måske endda kærestes, og nogle blev endda så interesserede, at de begyndte at spille fodbold i Tvis.

På de i øvrigt sparsomme billeder af forskellige hold kan man danne sig et lille indtryk af de forskellige klubdragter, der har været gennem tiderne. At dømme ud fra disse billeder må det siges, at det ind imellem har været en broget flok, der er "draget i kamp." I 1938 kan man i protokollen læse, at den nye klubdragt skal bestå af hvide benklæder og blå trøjer. I øvrigt den eneste gang, der står noget omkring farverne. Det vides dog, at trøjerne i tidens løb også har været rødtribede, blåtribede, røde med hvide ærmer samt helt røde + formodentligt flere andre kombinationer.

På de næste sider er vist nogle billeder af dragter, fodboldstøvler og bolde af ældre dato. Billederne er fra Vejle Boldklubs Museum. Et museum, der er værd at besøge, især nok for fodboldnørder, der kan huske Vejles storhedstid.

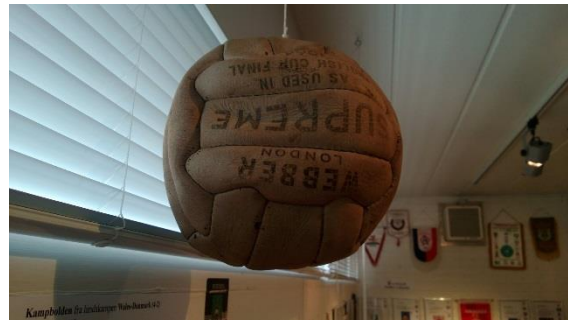

Man kan se, at på den 3. er reklamerne kommet til, hvilket de også gjorde i Tvis i starten af 70'erne.

Unægteligt lidt andre modeller end dem man ser i dag.

Begge 2 er ”rene” læderbolde, som i regnvejr blev meget fedtede og tunge. Det kunne næsten medføre en mindre hjernerystelse, hvis man headede til dem, og var man uheldig lige netop at ramme snøren kunne det gøre rigtigt ondt, for slet ikke at tale om målmændenes problemer med at holde på sådan en bold. I dag taler man om, at det i regnvejr kan være vanskeligt at beregne boldens opspring, fordi den ”sjutter” i græsset. Prøv lige at tænke på, hvordan det var med disse bolde.

Nedenstående billede viser en del af de spillere, som i 60’erne og 70’erne spillede fodbold i Tvis. Billedet er fra et veteranindendørsstævne afholdt i 2013.

Bageste række fra venstre:

Henry Lundager Pedersen, Jørgen Bang, Chr. Østerholm, Svend Erik Melvej, Hans Hessellund, Kai-Ove Bentzen og Poul Henning?

Forreste række fra venstre:

Knud Laustsen, Jens Carlsen, Ivar Andersen og Søren Henriksen

Trænere, træningsmetoder og holdudtagelse

Man må gå ud fra, at fodboldspillet i Tvis fra starten mest af alt var en form for tidsfordriv udelukkende i de lokale rammer. Fodbolden var et sted, hvor sognets unge mennesker mere eller mindre tilfældigt mødtes og spillede en gang fodbold og derfor ikke særligt organiseret med bestemte træningsaftener og tider. Man må dog gå ud fra, at der ved Boldklubbens stiftelse i 1923 er blevet sat nogen skik på det, og ved stiftelsen af Idrætsforeningen måske endnu mere.

Det første konkrete bevis, vi finder på en egentlig organisering, er i protokollen fra 1934, hvor man på et bestyrelsesmøde i Idrætsforeningen vedtager, at man vil have en fodboldtræner ”herud” nogle gange i løbet af sommeren. Idet ordet ”herud” benyttes, må det betyde, at træneren skulle findes i Holstebro, men der nævnes ingen navne. Der nævnes intet om betalingen for en sådan ydelse. Derimod nævnes et par betingelser: ”Der skulle være 22 mand, der ville møde, og de, der deltog, skulle betale 50 øre pr. gang og Foreningen resten.” En eller anden form for betaling har der altså fundet sted.

At man også lægger vægt på, at der skal være 22 mand, der ville deltage, indikerer, at det var selve spillet til 2 mål, der blev sat i højsædet og nok ikke så meget træningsmetoder.

Netop det at få en træner ”herud” *nogle gange* ser ud til at være en fremherskende metode i nogle år, men i 1938 besluttes det at forsøge at ”skaffe” en træner fra Holstebro som en mere permanent løsning. Igen er betingelsen dog, at spillerne vil passe deres træning. Desværre står der ikke noget om, det lykkedes at skaffe nogen træner. Ældre Tvis-spillere vil kunne huske, at i enkelte tilfælde var denne lejlighedstræner en sand berømt, nemlig Sofus ”Krølben”, der jo, som tidligere nævnt, havde relationer til Tvis og derfor ofte besøgte Tvis om sommeren. Om man direkte spurgte ham, om han ville forestå træningen, eller han simpelthen bare kom af sig selv vides ikke. Den ene af skribenterne erindrer, at han et par gange sidst i 50’erne oplevede Sofus som drengetræner. Ligeledes erindres det også, at han kom og så på, og det var både til kamp og træning, ja sågar også, når det blot var nogle drenge, der fik en eftermiddag til at gå med en gang fodbold på Sportspladsen.

I 1944 står der for første gang direkte at læse, at man har ”ansat” en træner fra Holstebro til at lede fodboldtræningen, som skal starte søndag den 5.3. Træningen måtte dog ikke falde sammen med kirketiderne. Om det var Idrætsforeningen eller Kirken, der var bange for den gensidige konkurrence, melder historien ikke noget om.

Denne permanente løsning synes dog ikke at have været den store succes, da der i perioden 1945 til sidst i 50’erne ikke nævnes noget som helst om trænere for seniorer, og nogle af datidens aktive, som vi har talt med, husker heller ikke noget om det. Derimod kan det konstateres, at drenge og juniorer er blevet trænet af skiftende seniorspillere, idet der her nævnes nogle navne. F.eks. Chr. Winther, som formodentligt har lagt et ret stort stykke arbejde i det, da han første gang nævnes i 1950 og sidste gang i 1955, hvor han fraflyttede Tvis. Ernst Svendsen og Egon Thatt nævnes også.

I sidste halvdel af 50’erne sker der så noget på trænerfronten igen. Axel Jørgensen, mangeårig kampfordeler i Holstebro Fodbolddommerklub, engageres til at forestå træningen for både drenge, juniorer og seniorer, men igen var det, så vidt det huskes, kun en gang om ugen og kun i de ”rigtige” sommermåneder. I 1960 (formodentligt) ansættes så en ”fuldtidstræner”, Otto Jensen, som

skal træne både juniorer og seniorer. Det gør han, i første omgang, med stor succes, idet 1. holdet året efter rykker op i serie 4, ligesom juniorerne klarer sig rigtigt godt. Året efter går det til gengæld knap så godt. Efter første halvdel af turneringen ligger 1. holdet uheldigvis sidst med kun 2 points på kontoen. Otto Jensen fyrer nærmest sig selv, men på hans anbefaling ansættes Bernhard Bertelsen, og så kan det nok være, der kom andre boller på suppen. Om det var hans fortjeneste, eller det var spillerne, der tog sig sammen, vides ikke, men holdet gik gennem 2. halvdel af sæsonen med lutter sejre på nær 2 kampe, som endte uafgjort, og en truende nedrykning blev undgået.

Holdet her er næsten identisk med holdet beskrevet ovenfor. Desværre findes der ingen billeder af nøjagtigt dette hold. (Senere fortælles lidt mere om oprykningen og det såkaldte superhold fra 1954)

Stående fra venstre: Bent Lundager Petersen, Ukendt, Peter Lundager Petersen, Egon Hedegaard, Henry Lundager Petersen.

Knælende fra venstre: Ejvind Frederiksen, Ove Dyrmosé, Knud Laustsen. Siddende fra venstre: Johannes Thomsen, Peter Thomsen, Vagn Holm Christensen.

Op gennem 60'erne har man så skiftende trænere med større eller mindre succes. Også i enkelte tilfælde spillende trænere, bl.a. Svend Erik Melvej ("Tykke").

Selvom trænerlønnene dengang slet ikke var på niveau med nutidens lønninger, så var det dog en ret stor post på foreningens budget, og hvordan skaffede man så de penge? Ingen tvivl om, at en del af evt. overskud fra fester og arrangementer blev lagt i en kasse for sig selv uden om det officielle regnskab. Dengang var der heller ikke de samme oplysningsregler til skattevæsenet som i dag. D.v.s., at træneren selv skulle oplyse disse indtægter, og sådan noget kunne man jo komme til at glemme. Noget var man jo nok nødsaget til at oplyse. Det hed så kørepenge, da disse i en vid udstrækning var skattefrie. De nærmere regler huskes ikke. I et par tilfælde havde træneren ingen bil, hvorfor spillerne mere eller mindre skiftedes til at hente ham, men HAN fik alligevel kørepenge. Ovennævnte er nok ikke gengivet helt korrekt, men essensen er rigtig.

Men selvom fantasien tilsyneladende ikke fejlede noget m.h.t. at skaffe penge til trænere, så fremgår det, at man i 1969 ville ansøge kommunen om et tilskud på 3.000 kr. til betaling af en træner. Da han forventedes at skulle have 5.000 kr. for en sæson, måtte Foreningen selv finde de resterende 2.000 kr. Om det blev sådan fremgår desværre ikke.

Hvordan er træningen så foregået? I de første mange år spillede man først og fremmest til 2 mål, idet den betingelse om 22 mand, der skulle møde, nævnes flere gange. Der blev ikke lagt så meget vægt på konditionstræning, balancespillere og løbemønstre, og hvad det nu hedder. Det var nok først ved ansættelsen af de mere permanente trænere fra slutningen af 50'erne, at det blev lagt i faste rammer omkring konditionen. Her skal Bernhard Bertelsen nævnes, da hans træningsmetoder kan have været en årsag til, at holdet lige pludselig forandrede sig. Han benyttede nemlig en langt mere systematisk form for konditionstræning, end man nogensinde havde været vant til, hvilket helt klart betød, at spillerne pludselig kom i den fornødne træning. Iflg. det, man ellers har hørt fra dem, der var aktive dengang, var boldøvelserne stort set de samme, som man også ser på højere rangerende hold. Intensiteten der var dog nok en anden.

Selve holdudtagelsen blev foretaget af et af bestyrelsen nedsat boldudvalg, som oftest bestod af tidligere spillere. Det var først omkring 1970, at denne del blev overladt til træneren. Ellers skulle han bare træne. I den forbindelse skal nævnes, at det først var ved Sepp Pionteks ansættelse i 1979, at DBU gik helt væk fra betegnelsen udtagelseskomite. Denne for os i dag noget mærkværdige tankegang skal også ses i lyset af, at ofte var træneren også aktiv dommer, hvilket medførte, at han i mange tilfælde ikke kunne følge kampene, hvilket klart var en ulempe. Dette betød også, at opvarmningen før kampene var overladt til den enkelte spiller. Derfor kan man nok selv regne ud, hvor meget det blev til. Nogle mente ligefrem, at den bedste form for opvarmning var en cigaret.

Tilsyneladende er det først ved ansættelsen af Børge Jakobsen i 1967, at denne praksis blev ændret (Det er Børge i den hvide bluse på billedet til venstre). I første omgang blev det sådan, at træneren i samarbejde med boldudvalget skulle udtage holdet, men kort tid efter bliver det endelig træneren, der alene står for udtagelsen. Det med, at boldudvalg og træner i fællesskab skulle udtage holdet, viste sig nu også hurtigt at være en rigtig dårlig ide. Under en kamp rokerede Børge egenhændigt lidt rundt på enkelte spilleres positioner, hvilket formanden for boldudvalget blev så fortørnet over, at der efter kampen var tæt på at opstå det, man nærmest kan kalde for korporlig klammeri.

Billedet til venstre viser faktisk en situation fra denne kamp. En Holstebro-KFUM spiller får drejet bolden uden om målmanden, Søren Henriksen, men heldigvis også uden om målet. Den tililende spiller er Jørgen Østergaard Nielsen, og længere bagude anes Gunnar Dyrmosé.

Tvis vandt i øvrigt kampen 4 – 0.

Selve træningen i små klubber som Tvis blev også noget hæmmet af, at det først er omkring 1970, at man får et lysanlæg. Omkring 1960 forsøgte træneren, Otto Jensen, godt nok at lave ”lysbanetræning” på P-pladsen ved Sognegården, hvor der jo var gadebelysning, men så vidt det huskes, blev det kun til den ene gang. Fodboldstøvler med træknopper og asfaltunderlag var ikke

lige den bedste kombination. Tilligemed kom der også af og til en bil, hvorfor man, indtil den var kommet forbi, måtte afbryde træningen. Før den tid kan der findes eksempler på, at træningen først begyndte omkring den 1. maj. Normalt begyndte man dog aften træningen omkring den 1. april, hvor det begyndte at blive lyst om aftenen. Man spillede så til 2 mål den første halve times tid og lavede konditionstræning, når det var blevet helt mørkt. Ellers var man nødsaget til at træne om søndagen. Lørdagen kunne ikke bruges, da mange af spillerne var karle på gårdene, og de havde ikke fri om lørdagen, og unge mennesker i de fleste andre erhverv havde også først fri ved 14-tiden.

Et andet forhold, der også spillede ind på træningsopstarten, var, at mange af fodboldspillerne gik til gymnastik, og det skulle jo først overstås. Det havde så den sidegevinst, at for deres vedkommende var konditionen holdt ved lige.

Modstanderne

Hvem har så været modstanderne, og hvordan var det organiseret. Ja, i de første år ser det ud til, at det først og fremmest har været det, vi i dag ville kalde venskabskampe. Man aftalte simpelthen en fodboldkamp med en af naboforeningerne. Sandsynligvis blev det ikke til ret mange i en sæson, måske kun 4 – 6 stykker. Man skal jo også huske på, at sæsonen først startede omkring den 1. april og sluttede igen senest 1. oktober, og i høsttiden var der nok ikke megen tid for bønderkarlene til at beskæftige sig med fodbold. Ud af protokollerne kan det også læses, at i forbindelse med sportsfesterne blev der afholdt regulære pokalturneringer. I 1934 hele 2 af slagsen. I forbindelse med sportsfesten i juni måned deltog 4 hold, 1. og 2. holdet fra Tvis, Idom og et B-hold fra Holstebro. Allerede først i august måned samme år afholdes igen en pokalturnering. Denne gang med 1. og 2. holdet fra Råsted og igen et B-hold fra Holstebro. Desværre står der ikke noget om resultaterne, men på holdbilledet tidligere kan man da se, at Tvis i hvert fald har vundet én af gangene.

I 1938 tager man så skridtet og tilmelder et hold til JBU's turneringer, idet følgende står at læse: *"Det blev besluttet at melde et hold i turneringen, men foreningen tør ikke forpligte sig til at betale noget til rejserne. Derimod betaler foreningen indmeldelseskontingent og dommerpenge. En betingelse er, at spillerne vil passe deres træning."* Denne betalingspraksis var i øvrigt gældende i hvert fald de næste 25 år. I samme anledning vedtoges det også at indkøbe 10 nye trøjer, og den nye klubdragt skulle bestå af blå trøjer og hvide benklæder.

Hvordan det gik i turneringen melder historien intet om. I det hele taget er der meget lidt at finde omkring fodbolden i Tvis i 40'erne. Dog ser det ikke ud til, at krigen har betydet nævneværdigt.

314. Royal Air Force's hold fra Karup.

En kamp spillet den 9.9.1945 er dog nævnt, idet man der spillede mod Royal Air Force, som efter krigen for en stund overtog kontrollen med Karup Flyveplads. Der er lidt tvivl om resultatet, men kampen endte formodentligt med en sejr til RAF på 2 – 1.

Billedet til venstre er taget i forbindelse med en lignende kamp, RAF spillede mod Holstebro Boldklub.

Som man kan læse oven for, var det i begyndelsen især naboklubberne, man spillede imod eller i hvert fald klubberne i Holstebros nærmeste opland. I JBU-turneringerne kom man dog lidt længere omkring, men da klubben altid har befundet sig i de lavere rækker, har det specielt været Midt- og Vestjyske klubber man har mødt. I en del år var der næsten tradition for, at hvert andet år var man i kreds med klubberne ud mod Vesterhavet afgrænset af Lemvig og Thyborøn mod nord og Ringkøbing mod syd. De andre år gjaldt det så klubberne mod Skive – Viborg og Herning. Ofte var modstanderne de store klubbers 2. og 3. hold, og dette kunne både være en fordel og det modsatte. Mødte man f.eks. Holstebros 3. hold en dag, de havde skadede spillere på både 1. og 2. holdet ville det være en fordel, men man risikerede jo også at møde dem en dag, hvor alle var kampdygtige eller næsten endnu værre, hvis nogle af de højere rangerede spillere var på vej tilbage efter en skadespause og lige skulle have en kamp i benene, inden de kom tilbage på 1. holdet. Begge skribenter husker en sådan situation og kan berette: *”Vi skulle møde HB’s 3. hold, som til lejligheden stillede med 5 spillere, som netop var på vej tilbage efter en skadespause, og som ugen efter atter var at finde på deres daværende 3. divisionshold, skønt vi faktisk slog dem med 3-2 i måske den bedste fodboldkamp, der er spillet på den ”gamle” Sportsplads, men andre kan meget vel have en anden mening om den sag. ”*

Da man i 1965 forsøgte sig med et ynglingehold blev turene noget længere, idet både Thisted og Nykøbing M. var modstanderne. Midtvejs i turneringen blev holdet trukket ud, ikke så meget p.g.a. afstandene, men der var simpelthen ikke mandskab nok både til et ynglingehold og et serie 4. og 5 hold.

I mange år arrangerede Holstebro Fodboldkommerklub en sommerturnering med stort set alle klubber, som Kommerklubben skulle dække ind med dommere, deltog, og i daglig tale blev den da også kaldt ”Oplandsturneringen”. Så vidt det huskes, var denne turnering i første række tiltænkt ungdomsspillere. I 1962 lykkedes det juniorholdet at komme i finalen, men det blev til et nederlag til Hjern efter straffesparkskonkurrence. Året efter blev det så til finalesejr på 3 – 1 over Humlum. Finalekampen blev spillet på Holstebro Stadion i det mest forrygende regnvejr, hvilket formodentligt var medvirkende til, at meget få Tvis-boere havde vovet sig ud for at se den store triumf.

Fra pokaloverrækkelsen. Søren Henriksen modtager pokalen fra Kommerklubbens repræsentant, Axel Jørgensen. På trods af billedets ringe kvalitet (Fotografen har vist glemt at tørre duggen af linsen) kan genkendes fra venstre: Karl Erik Overgaard, Jørgen Holm Christensen og Bent (?). Ovenover Søren Henriksens skulder anes i tågen Jørgen Østergaard Nielsen.

Spillepladserne

Inden den permanente sportsplads ved Skautrupvej blev etableret i 1943, havde man været henvist til almindelige græsmarker, som blev lejet fra år til år hos sognets bønder. Hvor mange gårde, der således har lagt marker til, vides ikke præcist, men det er dog sikkert, at der har været sådanne midlertidige boldbaner i Sønderbæk, Lauralyst og Lilleskov. Efter hvad, vi har fået fortalt, skulle den i Lilleskov have ligget på marken ud mod Prins Burisvej op mod Nørrevang. Vi har ingen viden om, hvor banen i Sønderbæk og på Lauralyst har været beliggende. Af protokollerne fremgår det, at lejeprisen for sådan en græsmark i 1935 var 85 kr. for en sæson, men så måtte spillerne ofte tillige samle sten på bondens marker for at opnå brugsretten i en sæson, ligesom efterladenskaber efter kreaturer og heste skulle fjernes. Ofte var der også den traditionelle, kan man næsten kalde den, plovfure midt på marken.

Sidst i 30'erne blev et areal ved Bannestrup, det nuværende Bannestrupvej 2 – 8 gjort til en mere permanent sportsplads, hvor der både spilledes fodbold og håndbold.

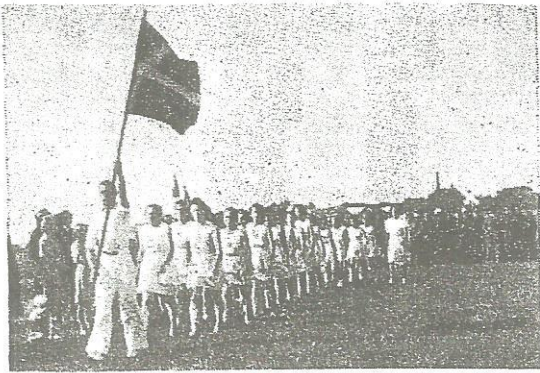

Beliggenheden må have været nogenlunde som vist på kortudsnittet.

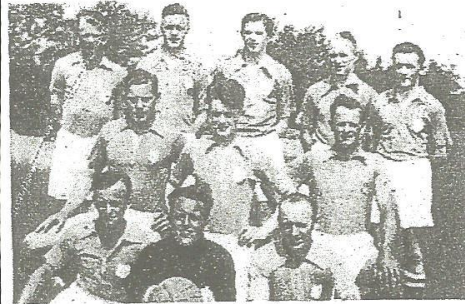
Ved generalforsamlingen den 5.11.1940 blev det dog vedtaget, at Niels Pagh og Ejnar Thomsen skulle arbejde videre med henblik på at få etableret en ny sportsplads. Det må de have haft en vis succes med, da det fremgår, at den 20.6.1943 blev der afholdt indvielsesfest med bl.a. en fodboldkamp. Man ville forsøge at arrangere en kamp mellem Mesterrækkeholdene fra Holstebro og Ikast, men denne kamp blev formodentligt ikke til noget, da Gunnar Eriksen mener at kunne huske, at det blev til en kamp mellem Holstebro og Tvis 1. karlehold. En kamp som Holstebro vandt med 6 – 1, og det var især Brdr. Jørgensen, der gjorde ”det onde” ved Tvis. En af disse Brdr. Jørgensen var pudsig nok identisk med Axel Jørgensen, som er nævnt under afsnittet om trænere. Desuden var der arrangeret en showkamp mellem by og land. Disse showkampe vedblev i øvrigt med at være en fast bestanddel af sportsfesterne i mange år fremover.

Med velvillig assistance fra Sognerådet (må man gå ud fra) var der blevet opkøbt et stykke jord ved Skautrupvej udstykket fra Engholm. Der blev også bygget et lille hus med 2 omklædningsrum og et rum til forskellige rekvisitter, såsom kridtmaskine og bolde. Senere blev huset udbygget, så der blev

mulighed for brusebad, men det var til tider en kold fornøjelse. Godt nok var der en gasvandvarmer, men ofte virkede den ikke, eller også var gasflasken tom. Både ved etableringen af selve sportspladsen og udbygningen af huset blev langt det meste arbejde udført af frivillige.

Fra stadionindvielsen.

Tvis-holdet fra først i fyrreerne. Bagest fra venstre: Chr. Winther, Sv. E. Mikkelsen, Sv. Bang Sørensen, Finn Rasmussen, Arne Laustsen, Tage Christensen, H. Jensen, P. Bro, Peder Andersen, Ernst Svendsen og Ejnar Svendsen.

Langt størstedelen af vedligeholdelsesarbejdet, græsklipning og opkridtning blev foretaget af frivillige, og det bevirkede, at det ind imellem var en meget ”langhåret bane, man spillede på. Græsset blev dog en gang imellem klippet, med hest og slåmaskine, forstås. Enkelte kan dog huske, at de har deltaget i klipningen medbringende en ”håndskubber”.

Billede fra en sportsfest, godt nok ikke i Tvis, men det viser meget godt, hvor højt græsset kunne være. I øvrigt kan man se, at i hvert fald ved sådanne lejligheder kunne fodboldspillerne også godt deltage i håndbold, idet nr. 1 fra venstre er Knud Laustsen og nr. 2 er Peter Thomsen. Identifikationen af de tre øvrige er vi ikke helt sikre på. Nr. 3 er muligvis Evald Jensen, som dog var håndboldspiller.

Der var en, der så fik den gode ide at give Tage Caspersen (nabo til banen) lov til at lade sin hest græsse på banen, og sådan var det et stykke tid. Vedkommende havde dog ikke lige tænkt på, at hvad der kommer ind i den ene ende af sådan en hest, også skal ud af den anden, men det blev hurtigt for træls at skulle fjerne hestepærer, så ordningen blev ophævet igen. Det skete også, at nabogårdenes kalve slap ud af deres indhegning og indtog banerne, ja sågar også klubhuset, hvilket ikke gjorde klargøringen nemmere. Rygterne fortæller også om, at klubhuset var et populært sted, når der var bal i Forsamlingshuset/Sognegården. Der var ikke ret langt, så man kunne hurtigt lige smutte derned og indtage lidt til lejligheden medbragt alkohol, som jo var bandlyst i festlokalerne.

De samme rygter fortæller også, at huset, efter ballerne, er blevet benyttet til en hyrdetime for de nyforelskede, inden de gik hver til sit.

Ingen tvivl om, at etableringen af denne nye sportsplads var et stort fremskridt, og den blev hjemsted for mange unge menneskers gode oplevelser i mange år fremover, og der er heller ingen tvivl om, at en del af nabosognene så med nogen misundelse på disse ”fine” forhold, og langt hen i 50’erne var der flere steder, hvor man stadig spillede på almindelige græsmarker uden nogen form for omklædningsfaciliteter. Et par steder var der dog opstillet et par skurvogne. Søren Henriksen husker bl.a. et sted, hvor han og de øvrige Tvis-drenge fik sig en oplevelse. Da de ankom til stedet, de havde spillet året før, var der intet spor af en fodboldbane, men da de spurgte om vej, fik de at vide: *”I skal bare lige køre hen til den og den gård, og så skal I dreje til venstre hen bag om møddingen, så er I der.”* Det viste sig at være rigtigt. Men ikke nok med det, marken, der skulle spilles på, skrånede en del, for at sige det mildt. Man kan i hvert fald roligt sige, at det var noget op ad bakke i den ene halvleg, og i midten var der selvfølgelig en plovfure. Det gjorde dog ikke så meget, da længden på græsset umuliggjorde, at bolden trillede ret langt. Og den kamp foregik altså i 1960.

Som ovenfor nævnt var den ”nye” sportsplads et stort fremskridt, men efterhånden, som Centralskolerne begyndte at skyde op rundt omkring i det Vestjyske, fik mange af naboklubberne betydeligt bedre forhold, 2 – 3 fodboldbaner, endnu flere håndboldbaner og meget finere omklædningsfaciliteter. Efterhånden blev pladsen ved Skautrupvej både nedslidt og for trang. I begyndelsen af 60’erne var der nok 60 – 70 fodboldspillere og ligeså mange håndboldspillere. Og disse skulle alle være på én fodboldbane og to håndboldbaner med træning og/eller kampe mandag, tirsdag, onsdag og torsdag, samt kampe lørdag og søndag. Dette var ikke holdbart. (Afsnittet om det ”nye” anlæg ved skolen kommer senere).

Kørsel til udekampene

I protokollerne står der ikke noget om, hvordan det er foregået, men i de første år er det formodentligt foregået pr. cykel. I de første år kunne den form for transport godt lade sig gøre, dels spillede man ikke ret mange kampe, dels spillede man mod klubber, der lå tæt på.

Så vidt vides har samlingsstedet før afgang været hos bageren, hvilket det faktisk vedblev med at være langt op i 70’erne. En af årsagerne til, at dette foregik der, kan også være begrundet i, at Bager Sundgaard var meget fodboldinteressert, så meget at han faktisk en gang måtte til pengepungen. Historien er den, at drenge- eller juniorholdet havde tabt en udekamp til Vildbjerg med 17 – 1, hvorfor Sundgaard lovede is til hele holdet, hvis de kunne slå Vildbjerg på hjemmebanen i Tvis. Og hvad skete der, Tvis vandt, så Peder Sundgaard måtte, og helt sikkert med glæde, indfri sit løfte.

Efter tilmeldingen til JBU’s turneringer, hvor afstandene blev større, må man gå ud fra, at de skiftende vognmænd nød godt af denne udvidelse af forretningen, skønt det nok ikke har været den helt store guldgrube. Både Gunnar Eriksen og Knud Laustsen husker også, at man i flere tilfælde blev læsset på ladet af ”Bette Mortens” grisebil. En af skribenterne husker også, at han har oplevet at blive stuvet ind i Købmanden, Aksel Lundagers kassevogn. Groft uforsvarlig vil man sige i dag, men det var der faktisk ingen, der tænkte over den gang. Igennem en del år kørte Gunnar Christensen da også med såvel drenge- som juniorholdene i sit ”Folkevognsrugbrød,” og det betød,

at der var mindst 11 drenge + en holdleder ombord + Gunnar selv, og så vidt det huskes var der officielt kun plads til 7 passagerer.

Midt i 60'erne gik man f.s.a. seniorerne over til privat kørsel. Efterhånden havde mange af spillerne fået egen bil, og så fyldte man simpelthen disse op med spillere og evt. medrejsende tilskuere. De gav så et tilskud til benzinen.

Det sociale liv

Ud over det sportslige er der ingen tvivl om, at der også er blevet lagt megen vægt på det sociale. Nye bekendtskaber og venskaber, i nogle tilfælde, livslange venskaber er blevet skabt på sportspladsen. Det er ikke bare til ballerne, man har fundet kærester og kommende ægtefæller. Dette er også sket på træningsaftenerne, hvor de unge mænd spillede fodbold og nogle også håndbold ligesom pigerne. En lille sjov opdagelse, som blev gjort ved læsningen af protokollerne kan netop være et eksempel på, hvor gode disse venskaber kunne blive. Et mødereferat fra juni 1944 er underskrevet af bl.a. Erna Grønbæk og Ernst Svendsen. Det næste mødereferat er underskrevet af Erna Svendsen og Ernst Svendsen. Det vides ikke, om det direkte har noget at gøre med idrætsaktiviteterne, men tanken er da nærliggende.

Selvom man i f.m. etableringen af sportspladsen ved Skautrupvej fik opført et mindre hus, var det ikke der, man opholdt sig efter kampe og træninger. Det var i mange år hos bageren, både uden for og inde i det daværende konditori. Senere kom "Marie Morten" (som hun blev kaldt) til. Hun drev en slikbutik i ejendommen, Hovedgaden 18 over for den daværende Brugsforening. Det var nok i første række børnene, der samledes der, medens det hos bageren mere var de voksne, og dengang var man voksen, når man var blevet konfirmeret. Det var også meget praktisk, at i hvert fald seniorer og juniorer samledes hos bageren, idet de næste kampes holdopstillinger så vidt muligt blev sat op i et lille udhængsskab på husets gavl. Man kan nok ikke helt afvise, at enkelte spillere er gået skuffede derfra, hvis de var blevet sat af. Børnene fik besked den sidste træningsaften før en evt. kamp. Ikke noget med sedler med hjem eller planer for de kommende måneder. Dengang gik man ud fra, at børnene godt kunne huske selv. Retfærdigvis skal det så siges, at der heller ikke var så forfærdeligt meget andet at gå op i og dermed huske på. En gang gik det dog galt med hukommelsen eller kommunikationen. Jens Majgaard fortæller: "Jeg boede jo i Halgaard og skulle følges med 4 øvrige juniordrenge fra Nr. Felding til en kamp mod Aulum. Enten havde vi misforstået kamptidspunktet, eller også havde vi haft modvind på cykelturen. I hvert fald var kampen startet, da vi ankom. Heldigvis var jeg omklædt hjemmefra, så jeg sprang ind og tog målmandstjansen, og de øvrige skyndte sig at få klædt om. Vi vandt i øvrigt 6 – 2.

I de sidste år inden etableringen af anlægget ved skolen blev Herdis Jeppesens nyåbnede is- og slikbutik på Klostervej også et samlingssted. Midt i 60'erne åbnede Nana Rasmussen en slags kaffebar og konditori (kan man vel kalde det) på Smedegårdsvej, og hun overtog nærmest "forpligtelserne" fra de andre. I øvrigt blev udhængsskabet flyttet derom. Hun blev også den første bestyrer af det lille cafeteria i det nye klubhus. Om Herdis Jeppesens forretning er der i øvrigt en lille sjov detalje at fortælle. Den har måske ikke så meget med fodbold at gøre, og så alligevel. På et tidspunkt søgte Herdis nemlig bevilling til at drive et konditori også, hvilket Sognerådet afslog, men Herdis gav ikke op. Igennem en underskriftsindsamling fik hun gennemtrumfet en folkeafstemning i

sognet, og den skulle finde sted lige efter, at 21 års valgretten var blevet gennemført. Den første 21 årige i hele Danmark, der således benyttede sin ny vundne stemmeret blev Peter Lundager Petersen, målfarlig centreforward på Tvis' 1. karlehold. Om han stemte for eller imod vides ikke, men Sognerådet fik flertal for deres afgørelse.

I mange år holdt man også en sommerudflugt til andre dele af landet, men som med så meget andet løb tiden også fra den slags aktiviteter.

Sportsfesterne skal også nævnes her under det sociale liv. Godt nok blev der lagt vægt på det rent sportslige, men de havde så ganske afgjort også et stort socialt islæt. Der var i nogle år skabt tradition for, at man inviterede en forening fra en fjernere del af Jylland, og ofte havde man selv været inviteret året før, eller man kom på genvisit året efter. Det hele afsluttedes med bal i Forsamlingshuset/Sognegården. Dette medførte så, at de gæstende deltagere måtte privat indkvarteres til aftensmad hos værterne, hvorved man ad den vej også fik nye bekendtskaber og venskaber og også mere end det. Uden at nævne navne har det i hvert fald medført, at nogle unge Tvis-boere har fundet ægtefæller på den måde.

Det er lykkedes at identificere nogle af personerne på billedet:
 Stående fra venstre: ?, Evald Swarts, Folmer Pedersen, Gunnar Eriksen, Bjarne Overgaard,
 Richard Iversen, chauffør ukendt
 Midterste række til venstre: Søren Eriksen
 Forreste række i midten: Jacob Halgaard og derefter Henry Grønbæk

Til disse sportsfester var det som regel en betingelse, at venskabsklubberne både kom med fodbold- og håndboldhold, og dette kunne det ofte knibe med, at man var i stand til, hvilket betød, at fodboldspillerne måtte hjælpe til hos håndbolden og omvendt.

Den ene af skribenterne husker en lille sjov oplevelse fra en sportsfest i Tvis midt i 60'erne, hvor vi havde besøg af Redsted, som ligger på Mors. Det havde åbenbart knebet for dem at få nok

håndboldspillere med, hvorfor nogle af fodboldspillerne også spillede håndbold og ikke med den helt store succes, da Tvis vandt stort. Hvor meget huskes ikke.

Da der så blev gjort klar til fodboldkamp, bemærkede en af Morsingboerne: ”Det er godt, vi skal spille fodbold nu, for det kan vi da!” Tvis vandt 14 – 2!!

At det sociale sammenhold rakte meget længere end til sportsaktiviteterne ses klart på dette billede, hvor 9 af Knud Laustsens fodboldkammerater er inviteret med til hans far, Peter Laustsen og mor, Mettes sølvbryllup i 1962.

Stående fra venstre: Ove Dyrmosse, Peter Lundager Petersen, Georg Winther og Henry Lundager Petersen

Midterste række: Johannes Thomsen, ukendt, Knud Laustsen

Forreste række: Ejvind Frederiksen, Erik Byskov og Vagn Holm Christensen

Engang imellem blev der også arrangeret busture til divisionskampe, især til Ikast, som omkring 1960 var nærmeste divisionshold. Der var også arrangeret tur til Herning i 1960 kort før OL, hvor det var planlagt, at A- og B Landsholdet skulle mødes til en træningskamp, men kampen blev aldrig spillet, da 9 af spillerne omkom ved et flystyrt på vej til kampen. I sidste halvdel af 60'erne begyndte man også at holde deciderede afslutningsfester i fodboldafdelingen. Om det har fundet sted tidligere kan ingen af de adspurgte erindre.

I første omgang tog man et eller andet sted hen på en restaurant. Det erindres, at man et år var i Silkeborg, et år på den dengang nyåbnede Restaurant Laksen i Holstebro og på Anlægspavillonen i Holstebro. Det skal tilføjes, at disse arrangementer var for egen regning. Senere gik man i en årrække over til at benytte Sognegården.

”Superholdet” i 1954 og oprykningen i 1961

Holdet fra 1954.

Bageste række fra venstre: Evald Swarts, Gunnar Eriksen, Thorkild Carlsen, Ove Jensen (Spyfus) og Richard Iversen

Midterste række fra venstre: Søren Henning Dyrmosse, Egon That og Christian Winter

Forreste række fra venstre: Henry Grønbæk, Herluf Jensen og Thomas ?

Selvom det i skrivende stund er næsten 60 år siden, at holdet vist ovenfor gik succesrigt gennem turneringen og rykkede op i A-rækken, vil der med garanti stadig være ældre Tvis-boere, der med stor glæde kan huske denne bedrift, som i Tvis næsten sidestilledes med Landsholdets (Bronzeholdets) succes ved OL i 1948.

Den afgørende kamp om oprykning spilledes mod Ørnholm på Holstebro Stadion, og Tvis vandt overbevisende med 4 – 1. Dermed havde de spillet 27 kampe den pågældende sæson uden et eneste nederlag. Tvis-spillerne havde åbenbart luret, hvordan man på de større hold entrede banen, idet de løb ind på en lang række, hvorimod Ørnholm kom ind, efterhånden som man havde fået klædt om, hvilket bestemt også var det normale i de lavere serier.

Den bedste spiller og målsluger var så absolut Thorkild Carlsen, som senere forsøgte sig i Ikast, men han blev skadet i den første kamp der, og kom aldrig mere i gang med at spille fodbold på højt niveau. Ligesom Thorkild fraflyttede mange af oprykkerspillerne Tvis allerede året efter, så det endte med nedrykning. Nedenunder er vist nogle situationer fra kampen mod Ørnholm.

Thorkild Carlsen scorer det 1. mål

Gunnar Eriksen scorer det andet mål. På den anden side af målet ses Ernst Svendsen

Thorkild Carlsen scorer det 3. mål

Torkild, Richard og Gunnar efter det 3. mål

Chr. Winther, Richard (Nelli) og Gunnar spiller
”Trekant”

Der skulle så gå 6 år, inden man igen sikrede sig oprykning i 1961. Desværre findes der ikke, hverken billeder eller referater fra den begivenhed. Det nærmeste, vi kommer holdbilleder, er nogle af de hold, der er vist på tidligere sider, som viser holdene fra først i 60’erne, hvorpå mange af oprykkerspillerne optræder, men der er ikke et, som viser netop holdet, der rykkede op.

Vi har derfor efter hukommelsen hos skribenterne og nogle af de adspurgte forsøgt at stykke lidt sammen. Sikkert er det, at man vandt sin kreds, og derefter skulle man spille om det Jyske Mesterskab for serie-5 hold. Man skulle møde de øvrige kredsvindere i en form for pokalturnering, altså vind eller forsvind kampe. Det gik også rigtig godt, og man nåede Semifinalen, som skulle spilles på Vinderup Stadion imod Lime fra Salling. Skønt man havde overvægt i spillet, tabte Tvis 1 – 0.

Dommeren fik nærmest pr. tradition sin skyld for, at det gik, som det gik, men det pudsige er så, at samme dommer, Viktor Thordahl, ganske få år efter i en kort periode blev træner i Tvis. En ganske fortræffelig træner i øvrigt og retfærdigvis skal det også nævnes, at han var en rigtig god dommer.

Økonomi

Selvom det ikke direkte fremgår af protokollerne er der ingen tvivl om, at det i mange perioder har været en kamp at få økonomien til at hænge sammen. I de første mange år var den eneste indtægtskilde medlemmernes årlige kontingentbetaling, og når den var betalt, kunne medlemmerne frit deltage i foreningens aktiviteter, som dog også kun begrænsedes til fodbold, håndbold og gymnastik. Denne praksis medfører også, at dette afsnit ikke blot omhandler fodboldens økonomi, men hele foreningens, da det vil være stort set umuligt at skille de enkelte idrætsgrene ad.

Hvornår denne praksis ændres til, at man skal betale pr. idrætsgren er uklart. Det første skriftlige bevis, der gives herpå er fra 1966, hvor det står at læse, at *fodboldkontingentet* fastsættes til 55 kr. for seniorer og 20 kr. for drenge. Ældre spillere, som vi har talt med, mener dog, at det blev indført nogle år tidligere, måske i forbindelse med sammenlægningen af Idrætsforeningen og Ungdomsforeningen i 1963.

Da medlemskontingentet slet ikke kunne dække udgifterne til at drive en sådan forening, var man altså nødsaget til at finde nogle andre indtægtskilder, og af disse var ballerne igennem mange år den største.

I foreningens første leveår ser det ud til, at man ved sådanne arrangementer ofte benyttede sig af lokale musikanter, idet Chr. Carlsen, Relius Overgaard og Jens Pinvig Nielsen nævnes. Der nævnes derimod intet om, at de skulle have en eller anden form for betaling for det. Op gennem 40'erne og 50'erne kan man se, at det udvikler sig til at blive orkestre af det, man med et moderne ord i dag ville kalde semi professionel, idet navne som Kobberup og Engholm dukker op. For yngre læsere skal nævnes, at disse nok nærmest var det, man kan kalde verdensberømte på Holstebro-kanten. Højdepunktet nås dog den 3. oktober 1954, hvor Kaj Julians 8 mands orkester først giver koncert og derefter spiller ”op til dans”, som der står i annoncen. Da der givetvis er mange læsere, der ikke aner, hvem Kaj Julian var, skal det nævnes, at det i dag nogenlunde ville svare til, at Lars Lilholt med band gæstede Tvis Sognegård.

Ingen tvivl om, at disse arrangementer igennem mange år var en givtig indtægtskilde. Da der iflg. Politivedtægten kun måtte være adgang for medlemmer, og man ikke havde medlemmer nok til at fylde Sognegården, måtte der jo findes en løsning på dette problem. Om det alene var af den grund, at begrebet passive medlemmer blev en realitet, er nok ikke helt rigtigt, men det var uden tvivl en medvirkende årsag, og det medførte i hvert fald, at der oftest var flere passive medlemmer end aktive.

Man fandt også ud af, med politiets velsignelse, at det var smart at invitere nabeforeninger. Det havde den gevinst, at deres medlemmer så også havde adgang uden at skulle investere i et passivt medlemskort, samt at de jo så ikke holdt bal den samme aften. Der var dog et lille problem med disse medlemskort. For at være lovlige skulle de være udstedt senest 24 timer før ballets afholdelse, og den regel blev på ingen måder overholdt, men politiet så tilsyneladende gennem fingre med det.

Jo længere man kom frem i 60'erne, jo sværere fik foreningsballerne det. Der kom konkurrence især fra diskotekerne, og så var hallerne begyndt at skyde op med halbal arrangementer og ikke mindst spiritusbevilling. Som en sidste krampetrækning, kan man vel kalde det, forsøgte man sig med ”større og større” grupper, bl.a. Peter Belli og Four Roses, Keld & The Donkeys, Red Squares og Bjørn & Okay, men kun i en kort periode. Tiden for ”gammeldags” forsamlingshusballer ebbede ud. Det blev dyrere og dyrere at få de ”rigtige” orkestre, hvilket også bevirkede, at Sognegården simpelthen ikke kunne rumme mennesker nok til, at det bare kunne løbe rundt. Man afholdt herefter nogle arrangementer i Kartoffelcentralen med en vis succes, men de rigtige gammeldags baller var det slut med.

Af andre indtægtskilder kan nævnes:

Andespil eller bankospil samt en slags pakkeauktion. Andespillet og bankospillet behøver ikke nogen nærmere forklaring, men det gør måske pakkeauktionen. I forbindelse med en eller anden form for fest i foreningen bad man deltagerne medbringe pakker, som så blev sat på auktion. Indholdet var hemmeligt, så man anede ikke, hvad der gemte sig i pakken, som man havde købt. Der var dog sat et beløb på, som der mindst skulle være for i pakken. Overskuddet gik så ubeskåret til Foreningen. En lidt mere forfinet udgave af denne form for auktion var en slags madpakkeauktion. Det foregik på den måde, at de deltagende piger/damer skulle medbringe madpakker til fællesspisning, og så skulle drengene/mændene købe disse madpakker på en auktion, hvorved man både reddede sig noget at spise samt en borddame. Det var dog først efter, at man havde købt pakken, man fik kendskab til, hvem borddamen var. Det kan ikke helt udelukkes, at

dette kunne give anledning til skuffelse hos begge parter, og det behøver ikke at have været p.g.a. madpakken.

Sidst i 60'erne begyndte man med avisindsamlinger, ligesom man arrangerede efterårsmarked, som det blev kaldt, i Sognegården. En slags minitivol med skydetelt, tombola, roulette, fiskedam, lykkehjul m.m.

Overskuddet fra disse arrangementer gik ikke bare til fodboldspillerne, men den fælles foreningskasse og blev så fordelt efter de enkelte idrætsgrenes ønsker og behov.

Det skal nævnes, at en ikke uvæsentlig del af udgifterne blev dækket af medlemmernes egenbetaling, ikke kun for medlemsskabet, men også til spilledragt og transport til kampene.

Gennem tiderne har der været meget forskellig praksis omkring netop betaling for spillerdragten:

Foreningen har betalt både dragt og vask
 Foreningen har betalt trøje men ikke bukser og vask
 Spillerne har betalt både trøje og bukser, men ikke vask
 Foreningen har betalt dragten, men spillerne har betalt 1 – 2 kr. pr. gang til vask.
 + flere andre varianter.

I øvrigt vil man på flere af de viste billeder kunne se, at det med, at spillerne selv skulle sørge for trøjer ikke har været den bedste ide, idet de i nogle tilfælde må betegnes som temmelig uensartede, hvilket nu også gælder bukserne.

Direkte tilskud til transporten til kampene blive formodentligt først indført i 1964, i hvert fald er det første gang, der står noget om det i protokollerne:

Tilskud til transportudgifter for holdene ydes efter følgende regler:

Serie 4.....	3,50 pr. mand pr. tur
Serie 5.....	3,00 - - - -
Junior.....	2,50 - - - -
Drenge.....	2,00 - - - -

Resten betaler foreningen.

En smule indtægt fik man også fra entre til serie 4 kampene, hvor en leder så gik rundt og opkrævede et beløb fra de tilstedeværende tilskuere. Trods det, at det var et meget beskedent beløb, var der næsten altid nogen, der ville gøre meget for at undgå et betale. Som regel nåede man da at "fange" snyderne, men det kunne godt kræve et par omgange omkring banen. Engang imellem var det dog nødvendigt med en slags knibtangsmanøvre, således at en leder gik den ene vej rundt og en anden den anden vej. Da der ikke var det store antal tilskuere, var det bestemt ikke noget svimlende beløb, men det kunne som regel dække dommerudgifterne. Det skal dog nævnes, at i 40'erne og 50'erne var det ikke ualmindeligt, at en 1. holdskamp kunne trække 100 tilskuere eller mere. Det er faktisk et antal, som flere af nutidens 2. divisionshold ville skæve misundelig til.

Det kan også læses i protokollerne fra de første år, at Bager Norre skulle betale 20 kr. for en sæson for at få lov til at sælge is i forbindelse med fodboldkampene. Ikke mange penge vil man nok sige, men det er værd at huske på, at en is den gang nok kostede 10 – 20 øre.

Man har også i visse tilfælde tyet til at søge Sognerådet om hjælp. Hvor godt, det er lykkedes, er desværre svært at bedømme, da kun nogle ganske få tilfælde er nævnt.

I 1946 ansøges Kommunen om anskaffelse af plæneklipper.

I 1955 indlæggelse af vand i omklædningsrummene. Det lykkedes, ved vi, men så skulle medlemmerne også selv udføre gravearbejdet.

I 1956 ansøges om en gasvandvarmer.

I 1970 ansøges Kommunen om et tilskud på 3.000 til en fodboldtræner

I 1973 bevilger Kommunen 12.000 kr. til etablering af lysanlæg, og i den forbindelse skal det nævnes, at der i 1969 blev opsat en enkelt lysmast, som ved velvillig assistance fra installatør Ove Dyrmosé i Idom var blevet erhvervet til en favorabel pris. Der er gennem tiderne også fra kommunen ydet tilskud til forskellige andre rekvisitter såsom mål og net.

Det er først omkring 1970, at der kommer egentlige sponsorer til. I første omgang begrænsedes det dog til sponsorering af trøjer. Dette medførte dog, at i hvert fald trøjerne blev ens, men bukserne kneb det stadig med.

Der er dog ingen tvivl om, at den absolut væsentligste bidragyder til foreningens overlevelse har været den ulønnede, frivillige arbejdskraft. Det være sig bestyrelsesmedlemmer, trænere, holdledere, boldudvalgsmedlemmer, hjælpere til opkridtning, græsslåning og i øvrigt hjælpere i alle afskygninger. Det ville faktisk have været på sin plads at skrive et særskilt afsnit om alle disse ildsjæle, men det ville nok i for høj grad blive gentagelser af det, der er skrevet i de tidligere afsnit. Nogle vil måske også kalde dem ”Tordenskjolds soldater: ” men som én sagde engang: *”Det var også dem, der vandt krigen!”*

Det ”nye” anlæg ved skolen

I begyndelsen af 60’erne stod det klart, at der skulle bygges en ny Centralskole i Tvis på arealerne nord for kirken, hvor der dengang bl.a. lå en minkfarm, og i Idrætsforeningen vejrede man morgenluft med hensyn til at få det gamle og nedslidte anlæg skiftet ud med et nyt tidssvarende, men..., og der var et men. Der begyndte at gå rygter om, at det var planen kun at anlægge én fodboldbane og to håndboldbaner til skolens behov og ikke mere.

Rygterne viste sig at tale sandt, men på et bestyrelsesmøde den 25.3.1964 vedtog man at sende en ansøgning til Sognerådet om at gøre sportspladsen så stor, at den kunne rumme mindst 2 fodboldbaner og 4 håndboldbaner. Der blev også nedsat et forhandlingsudvalg bestående af formanden, Dahl Ravnsbæk, Aksel Damgaard og Søren Henriksen til at forestå de forventede forhandlinger med Sognerådet.

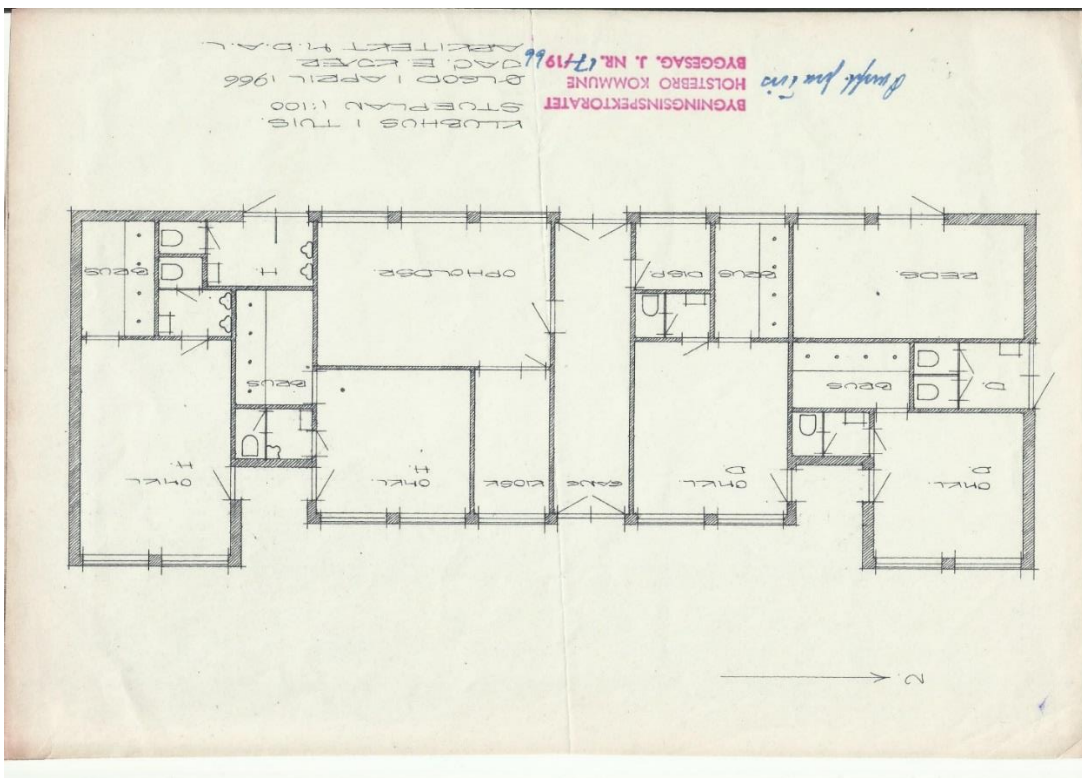
Heldigvis var Sognerådet velvillig indstillet, men det krævede indkøb af mere jord, og så var der lige en betingelse: ”Det skulle være en sportsplads for begge foreninger!” KFUM&K, som spillede håndbold i Østergaard Krat, skulle også være med. Dette skulle vise sig, at det ikke var så lige til en

sag at få den betingelse bragt på plads. De havde nogle betænkeligheder, som bl.a. gik på traditioner og følelser. Der blev holdt flere møder, og på det afsluttende møde hos Bager Sundgaard, hvor repræsentanter fra de to foreninger samt fra Sognerådet deltog, var det hele ved at løbe ud i sandet. De (KFUM&K) var også bange for, at deres håndbold drenge ville begynde at spille fodbold i stedet for, hvis det hele blev samlet. Det skal tilføjes, at dengang var fodbolden den absolut mest populære sommersport i Tvis.

Der kom en del forskellige forslag på bordet, bl.a. – pladsen delt op i en KFUM&K sektion og IF sektion, forskellige træningsaftener, således at den ene forening trænede f.eks. mandag og onsdag, og den anden forening trænede tirsdag og torsdag.

Vist nok Sigfred Dalgaard eller Ejnar Thomsen fra Sognerådet kom så med et forslag, der løste den Gordiske Knude:” Hvis man ville spille fodbold, skulle det foregå i IF-regi, og hvis man ville spille håndbold, skulle det foregå i KFUM&K-regi, og så skulle træningen så vidt muligt ikke være på de samme aftener. ” Den ide var Idrætsforeningens repræsentanter umiddelbart med på, medens KFUM&K’s repræsentanter udbad sig betænkningstid, og mødet blev afbrudt. Efter ca. 30 minutter mødtes forsamlingen så igen, og KFUM&K kunne meddele, at de var med.

Der blev så nedsat en styregruppe med repræsentanter fra de 2 foreninger og Sognerådet med Skoleinspektør Helge Jensen som formand. En lørdag umiddelbart efter tog styregruppen samt flere øvrige bestyrelses- og sognerådsmedlemmer på en udflugt for at se nærmere på, hvorledes man havde grebet et sådan projekt an med idrætsanlæg i forbindelse med en ny skole. Man besøgte bl.a. Måbjerg og Handbjerg. Fælles for disse steder var, at de, i første omgang i hvert fald, benyttede skolens faciliteter til omklædning og bad. Der opnåedes hurtig enighed om, at denne løsning ikke var optimal, hvorfor man også enedes om, at når man nu var ved det, måtte der også bygges et klubhus.

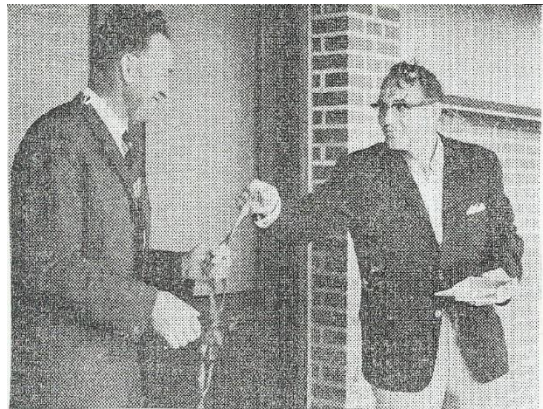
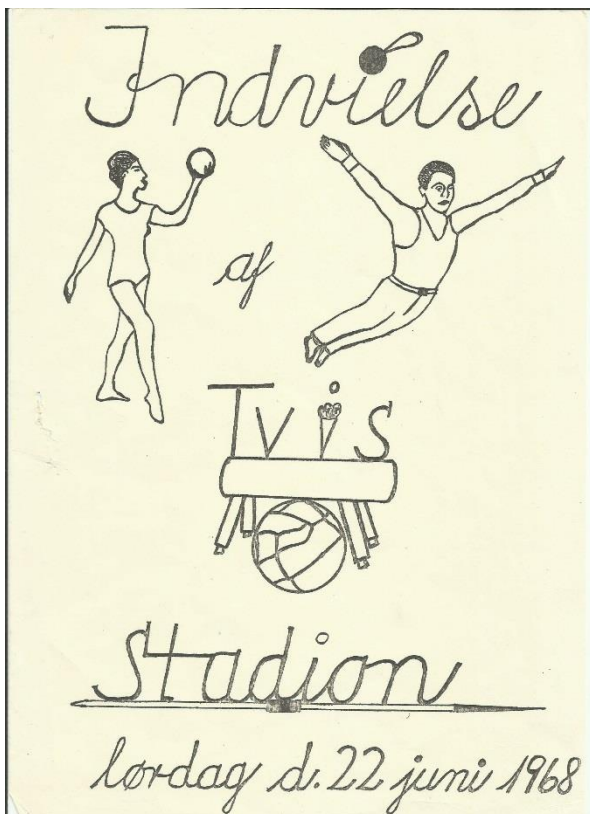

Da denne ret betydelige udvidelse af det oprindelige projekt betød, at der skulle bruges en del mere jord, måtte man også i gang med at forhandle om køb af dette med naboerne, Richard Dyrmosen og Henning Jensen. Heldigvis viste det sig, at de var interesserede i at sælge.

Det blev også vedtaget, at så meget arbejde som muligt skulle foregå med frivillig arbejdskraft, både f.s.a. selve sportspladsen og også klubhuset. Aksel Damgaard blev fra Idrætsforeningens side udpeget som en slags tovholder, og der er ingen tvivl om, at han lagde mange timer i dette.

På billedet ses mange af de frivillige på arbejde, medens traktorer med harver er linet op i baggrunden.

Skoleinspektør Helge Jensen overrækker ved indvielsen nøglen til klubhuset til Sognerådsformand Hans Larsen

P R O G R A M

- kl. 13⁰⁰ Optog gennem byen af idrætsfolk m. fl.
 kl. 13³⁰ Indvielseshøjtidelighed ved klubhuset.
 Velkomst ved førstelærer Helge Jensen.
 Tale af Dansk Idrætsforbunds repræsentant.
 Anlæg og klubhus overdrages Tvis kommune
 repr. ved sognerådsformand Hans Larsen.

 kl. 14⁰⁰ Fodbold og håndbold starter på
 5 baner.

Der deltager hold fra Aulum,
 Feldborg, Idem, Tvis KFUM og K
 og Tvis Ungdoms- og Idrætsforening.

kl. 15⁰⁰ Æggebøb, sækkeløb, forhindringsløb,
 tovtrækning m. m.

 kl. 15³⁰ Gymnastikopvisning af Hovedkredsens
 dame- og herre-repræsentationshold.

kl. 16¹⁵ Afslutning på eftermiddagen
 ved Helge Jensen.

kl. 19³⁰ EN SØNDAG PÅ AMAGER
 opføres som friluftsskuespil
 af lokale kræfter.

 Entre: Eftermiddag fri entre

Aften 5 kr for voksne og 2 kr for børn.

Tvis KFUM og K

Tvis Ungdoms- og Idrætsforening

PROGRAM FOR DELTAGERE I STADIONINDVIELSE I TVIS
den 22-6 1968.

kl 13,00	Optøget gennem byen starter fra Tvis skole, hvor der er åben for spillere til omklædning.		
kl 13,30	Indvielseshøjtidelighed.		
kl 14,00	Fodbold (2x30)	Feldborg-Tvis (seriehold)	Bane I.
"	"	(2x 15) Idom - Tvis (dreng)	Bane II.
kl 14,30	"	(2x15) Idom - Tvis (dr. pusl)	Bane II.
kl 14,00	Håndbold (2x15)	Aulum - Tvis (senior H)	Bane 1.
kl 14,30	"	(2x7) Aulum - Tvis (dr. pusl.)	Bane 2
kl 14,00	"	(2x7) Idom - Tvis (piger I)	Bane 2
kl 14,15	"	(2x7) Idom - Tvis (piger II)	Bane 2
kl 14,00	"	(2x10) Aulum - Tvis (senior D)	Bane 3
kl 14,20	"	(2x7) Aulum - Tvis (pi. junior)	Bane 3
kl 14,30	Aggelsøb	(for piger til og med 3de klasse)	Bane 2.
	ledere: Frida Lund og Margith Kjær		
kl 14,40	Sækeløb	(for drenge til og med 3de klasse)	Bane 3.
	ledere: Bent Hune og Tage Poulsen		
kl 14,45	Cykelløb	(for drenge og piger til og med 7de kl.)	Bane 1.
	ledere: Knud Andreasen og Aksel Damgård		
kl 15,00	Fodbold, oldboys: LAND - BY (2x7)		Bane II.
	Dommer:		
kl 15,15	Forhindringsløb: husmoderholdet		Bane 2.
	Dommer:		
kl 15,20	Tovtrækning: Tvis brandmænd - Tvis håndværkere.		Bane 2.
kl	Dommer: Hans Larsen.		
kl 15,30	Gymnastikopvisning.		

Vi vil gerne opfordre alle deltagerne til at deltage i optøget gennem byen og være med til en festlig start.

BEMÆRK, at man skal være omklædt kl 1300, og at omklædningen kan foregå på gangene i skolen. (ingen omklædning i klubhuset)

Endvidere kan skolens toiletter benyttes.

Med venlig hilsen
udvalget.

Optog gennem byen, fornøjelige og spændende sportsskampe og vellykket opførelse af den uopslidelige vaudeville „En søndag på Amager“

Det nye stadionanlæg ved Tvis Skole blev officielt taget i brug ved en sportsfest lørdag eftermiddag og aften. Festen var det meste af tiden begunstiget af godt vejr. Til festlighederne om eftermiddagen var der ca. 500 deltagere og til aftenens teaterforestilling, »En søndag på Amager«, var der kommet omkring 300 mennesker.

Sportsfesten blev indledt med et optog gennem Tvis med deltagelse af sportsfolk, håndværkere, husmødre samt FDF'ere og FDP'ere fra Tvis. Bagefter blev det store sportsanlæg overdraget til Tvis Kommune af lederen af byggearbejdet, første-lærer Helge Jensen.

I sin tale omtalte Helge Jensen

bl. a. den store indsats de mange frivillige arbejdere havde udført. Under byggeriets første fase var det sognets landmænd, der med deres traktorer og vogne havde hjulpet godt til med planeringen og anlæggelsen af håndbold- og fodboldbanerne, og sidenhen var deres indsats ført videre af håndværkerne, som havde været meget flittige under klubhusbyggeriet. Til slut rettede Helge Jensen en tak til Tvis sogneråd, som under hele byggeriet har været meget positivt indstillet, hvorefter sognerådsformand Hans Larsen fik anlægget overdraget på symbolsk vis, idet han fik udleveret en nøgle til klubhuset og en dommerfløjte.

Sognerådsformanden gav derefter et kort resume over byggeriet og nævnte, at årsagen til at sognerådet havde givet grønt lys for byggeriet var, at man herved fik et stort samlet sportsanlæg, som kunne bruges af såvel idrætsforeningerne som skolebørnene. Da de to foreninger, Tvis KFUM og KFUK's idrætsafdeling og Tvis Gymnastik- og Ungdomsforening henvendte sig til sognerådet, slog man straks til, for at få den gode idé ført ud i livet.

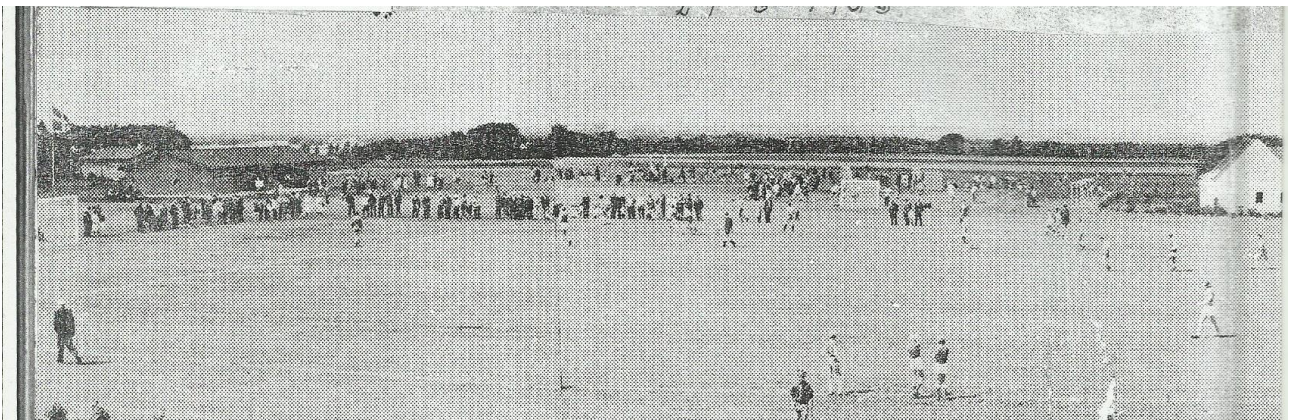
Til slut sagde Hans Larsen, at det ikke blot var Tvis Stationsby som nu havde gode idrætsbaner, men også Mejdal-Halgaard området. Også her er arbejdet med den nye sportsplads udført med frivillig arbejdskraft.

Ved indvielsen spillede selvfølgelig også den altid spændende og drabelige kamp mellem ”land og by.” En kamp der pr. tradition blev spillet i mange år i forbindelse med Sportsfesterne. Der var aldrig problemer med at skaffe folk nok til disse kampe. Onde tunger ville påstå, at dette skyldtes, at deltagerne efter kampen blev belønnet med en kasse øl, til deling godt nok, men det var jo den gang, der var 50 fl. i en kasse.

På Tvisby.dk under fanen Lokalhistorie kan ses to filmklip fra indvielsen.

Som det kan ses ovenfor. Blev det nye anlæg indviet den 22.6.1968, næsten på 25 årsdagen 20.6.1943) for indvielsen af sportspladsen ved Skautrupvej, og nu behøvede vi ikke længere at kikke misundelig på vore naboklubber.

I denne første del af historien om årene 1932 – ca. 1970 er der tre begivenheder, som har haft afgørende betydning for foreningen.

1. Oprettelsen i 1932
2. Ny sportsplads i 1943
3. Nyt anlæg i 1968

Ikke for at fremhæve nogle frem for andre, da dette vil være groft uretfærdigt over for de mange andre, der også har ydet en kæmpeindsats, hver på sin måde, og som de i det mindste fortjener en stor tak for, men mere for at nævne en lille pudsighed, omkring disse skelsættende begivenheder. Den opmærksomme læser vil nemlig opdage, at der er et navn, der går igen alle tre steder. I 1932 var en af initiativtagerne Ejnar Thomsen. I 1943 var den ene af Idrætsforeningens 2 repræsentanter, der skulle forhandle med Sognerådet Ejnar Thomsen, og ved de endelige forhandlinger omkring det nye anlæg er han sørme også med, nu som en af Sognerådets repræsentanter.

Øvrige ”begivenheder”

I det foregående har vi forsøgt at beskrive de første ca. 40 år krydret med små historier og anekdoter. Alle har måske ikke netop haft med selve fodbolden at gøre, men de har hver på sin måde givet et indtryk af livet i og omkring fodbolden i Tvis. I det afsluttende afsnit på 1. del af beretningen vil vi referere nogle andre gode historier (synes vi), som vore kontaktpersoner er fremkommet med, og som ikke lige har kunnet passes ind i de foregående afsnit.

Det var som regel nogle medlevende tilskuere, der mødte op til hjemmekampene, og både de og spillerne var som regel også meget klogere end dommerne, hvilket engang imellem kunne give nogle pudsige situationer. Til en serie 4 kamp følte Peter Bro sig i hvert fald kaldet til at hjælpe dommeren med offside kendelserne eller snarere mangel på samme. Derfor travede han op og ned langs sidelinien og vinkede hver gang, han mente, der var offside. Desuden ytrede han også højlydt sin utilfredshed med de manglende kendelser. Til sidst blev det dommeren for meget, og han bortviste Peter fra Sportspladsen. De, der så har kendt Peter, ved jo, at han, foruden at være en hyggelig fyr, også havde sine meningers mod og var hurtig på ”aftrækkeren”, så han fik nok også sagt et par mindre velovervejede ord. Godt nok måtte han forføje sig, men han gik da bare ud på Skautrupvej og overværede samt kommenterede dommerpræstationen derfra.

Det skal i den forbindelse nævnes, at det bestemt heller ikke altid var de allerbedste dommere, der dømte i de lavere rækker. Nogle blev ligefrem kaldt ”Cirkeldommere,” idet de kun nåede uden for midtercirklen, når de gik ind på banen ved kampens begyndelse, og når de igen gik ud ved kampens afslutning. Men, som netop en af disse dommere sagde: ”*Det er nu engang sådan, at det oftest er de ringeste spillere, der får de ringeste dommere!*” Så kunne vi jo tænke lidt over det.

På et tidspunkt havde vi anskaffet en ny kridtmaskine, som selvfølgelig blev benyttet til opkridtning til søndagens kamp, og sjældent har man oplevet så flotte og lige kridtstreger, men hvad skete der? Dommerklubben havde sendt en helt nyuddannet dommer, og på dommerkurset havde han lært, at kridtstregerne skulle have en vis minimumsbredde, så han havde målebåndet med og kunne

konstatere, at stregerne var ca. 1 cm for smalle, hvorfor Foreningen blev indberettet til JBU for mangelfuld opkridtning. Vi hørte nu aldrig mere.

Den næste lille historie kunne passende have overskriften ”*Da en tilskuer scorede!* ”

Da der ikke var noget rækværk omkring banen, stod tilskuerne jo helt inde ved sidelinierne, ligesom især drengene stod helt op af målstolperne og fulgte med. Således havde Søren Peder Sønderby fra Lauralyst fået sig placeret, og da en Tvis-spillers afslutning netop ville gå lige uden om målet, stak Søren Peder foden frem og drejede den ind i målet. Dommeren godkendte målet, og modstanderne var rasende, ja så rasende, at Søren Peder skyndte sig hjem, da han var bange for, at han ellers ville have fået sig nogle øretæver. Hvordan kampen endte huskes ikke.

Omkring 1961 havde Tvis Idrætsforening besøg af Henry From til et foredrag i Sognegården. Han blev jo nærmest gjort legendarisk på grund af sit tyggegummistunt ved OL i Rom i 1960. Da der sikkert er nogle læsere, der ikke kender historien, skal den gengives her.

I semifinalen mod Ungarn fik Ungarerne tilkendt et straffespark. Bolden blev placeret på straffesparkspletten, og den Ungarske spiller gjorde sig klar til at skyde, men Henry From tog sig lige tid til at spadsere ud til målstolpen for at fastgøre sit tyggegummi der. Om det hylede

skytten så meget ud af det, at han brændte, vides ikke, men det blev i hvert fald det ”indslag” Henry From især huskes for. (Billedet er fra et lille klip, der kan findes på You Tube. Man søger bare på Henry From, hvis man har lyst til at se/gense episoden.

Sidst i 60'erne begyndte Holstebro Dagblad også, hver mandag, at skrive lidt om den lokale serie 4-kreds. Den daværende træner i Tvis, Børge Jakobsen, var journalist på Bladet, og om det havde noget med det at gøre vides ikke, men det foregik på følgende måde:

Bladet havde skaffet sig nogle kontaktpersoner, som de så ringede til søndag eftermiddag for lige at få nogle facts om week-endens kamp, men som det ses på nedenstående eksempler var der også af og til en fotograf til stede ved kampene.

Tvis sluttede foråret med at slå Idom 5—2

Tvis sluttede i weekenden forårets turneringskampe med på hjemmebane at vinde over Idom med 5—2. Ved pausen førte hjemmeholdet 3—1.

Gustav Bang indledede scoringen i den underholdende kamp, og Bjarne Nielsen øgede med to gode mål til 3—0. Inden pausen havde Erik Poulsen reduceret til 1—3. Bjarne Nielsen scorede efter pausen til 4—1 og havde således lavet hat-trick, men for at underbygge sin målfarlighed scorede han også Tvis' femte mål. Forinden havde Poul Bang dog pyntet på resultatet for Idom.

Tvis vandt på god slutspurt over HB

Serie 4 kampen i går på Tvis Stadion mellem hjemmeholdet og Holstebro Boldklub fik en spændende afslutning. Trods det, at HB førte 3—1 12 minutter før tid, vandt Tvis kampen 4—3 og fik et par dejlige points på den gode slutspurt. Sejren sættes yderligere i relief, når det fortælles, at Tvis efter 10 minutters spil i 2. halvleg fik vist Hans J. Jakobsen ud og således måtte spille kampen til ende med 10 mand.

HB kom foran på straffespark ved Per Kirkeby, men Jens Carlsen udlignede. Inden pausen havde HB fået et nyt straffespark, og igen scorede Per Kirkeby.

Hans Peter Nielsen bragte yderligere på 3—1 på et dejligt mål, men 12 minutter før tid gav Tvis pres bonus. Tre mål blev det til i de sidste minutter. Først scorede Jørgen Bang heldigt med hæl, derefter var det Jens Carlsens tur med et langskud, og Sv. E. Melvej sluttede den underholdende kamp med at score til 4—3.

Jens Carlsen, Tvis, fik fiduspokalen. — obs.

Tvis-målmanden Søren Henriksen snupper bolden under et HB-angreb. Kaj Ove Bandtzen, Tvis, dækker for HB's Egon Hjørngaard, medens HB's Per Kirkeby følger bolden med øjnene

Tvis havde igen afbud men vandt fortjent 3-1

Tvis serie 4 spillede i går eftermiddags på hjemmebane mod et af topholdene Herning IK, og Tvis vandt kampen med 3—1. Men holdet havde heller ikke så mange afbud som i de foregående kampe. Kun en spiller manglede, men det var til gengæld også en af de bedste, nemlig Jens Carlsen. Han måtte melde afbud på grund af et forstuvet ben.

De andre klarede sig dog uden ham. Tvis førte ved pausen 2—1. Først scorede Bruno Christiansen, da han blev spillet glimrende fri af Svend E. Melvej. Efter en halv times spil udlignede Herning IK, men Poul H. Lauridsen gjorde det til 2—1, inden pausen. Tvis havde i denne halvleg medvind, men fik for lidt ud af det i forhold til overvægten i spillet.

15 minutter efter pausen havde Herning chancen for at få udlignet, da holdet blev tilkendt et straffespark. Søren Henriksen beviste imidlertid, at han er kommet over sin skade og klarede i stor stil. Fem minutter senere fik Bruno Christiansen en lignende chance som den, han scorede på i 1. halvleg, og fra en spids vinkel scorede han igen.

Herning havde overtaget efter pausen, men rigtig målfarlig var holdet ikke på noget tidspunkt. Fiduspokalen fik Vagn Katborg.

En kraftig vind bevirkede, at Tvis ikke fik scoret på denne chance. Selv om bolden havde retning mod målet, bar vinden den lige udenom

Eksemplerne er fra 1970/71. De to Tvis-spillere i de mørke trøjer genkendes ikke.